

ARXIU CENTRAL LÍRICH-DRAMÁTICH.

CONTINUASIO

DE LA PASSIÓ Y MORT

DE CHRISTO SENYOR NOSTRE,

Ó SIA

LA TRIUNFANT RESURRECCIÓ

Non drama sacro ab un acte y en vers,

ESCRIT ESPRESAMENT PER LO

GRAN TEATRO DEL LICEO DE BARCELONA.

baix la protecció

DEL DISTINGIT PRIMER ACTOR

DON JOAQUIM GARCÍA PARREÑO.

original de

AGUSTÍ ARQUER.

Preu **4** rals.

BARCELONA.

ESTABLECIMIENTO TIPOGRÁFICO DE LA VIUDA É HIJOS DE GASPAR,
calle de Ataulfo, número 11, bajos.

1870.

CONTINUASIO

DE LA PASSIÓ Y MORT

DE CHRISTO SENYOR NOSTRE,

Ó SIA

LA TRIUNFANT RESURRECCIÓ

Nou drama sacro ab un acte y en vers,

ESCRIT ESPRESAMENT PER LO

GRAN TEATRO DEL LICEO DE BARCELONA,

baix la protecció

DEL DISTINGIT PRIMER ACTOR

DON JOAQUIM GARCÍA PARREÑO,

original de

AGUSTÍ ARQUER.

BARCELONA.

ESTABLECIMIENTO TIPOGRÁFICO DE LA VIUDA É HIJOS DE GASPAR,
calle de Ataulfo, número 14, bajos.

1870.

La propietat d' esta obra perteneix exclusivament á son autor, y ningú sens son permis podrà representarla en los teatros de Espanya y sas posesions de Ultramar, ja sian públichs ó particulars; com tampoch refundirla, reimprimirla ni alterar son títol; acullintse pera fer valdrer sos drets, á la lley vigent de teatros.

Lo autor, se reserva també los drets de traducció, de imprésio y de representació en lo estranger, segons los tractats vigents.

Los únichs encarrgats pera lo cobro de drets de propietat, son **D. Rafel Ribas, editor de lo ARXIU CENTRAL LÍRICH-DRAMATICH y sos Representants.**

Tots los exemplars que no tinguan una contrasenya particular, seràn considerats com fraudulentos.

ACTE UNICH.

ESCENA I.

Al aixecarse lo telò se senten prolongats tochs de trompetas y confusas veus de «¡Morian!» Alguns ciutadans ab sas familias y equipos atravesan la escena de dreta á esquerra, asustats y figurant que abandonnn la ciutat de Jerusalem, en la que hi reina una anarquía completa. Detrás de ells surten també contristats FALUEL, BERSEM y sa familia.

- FAL. ¿Digaume de qué, Bersém,
 naix aqueixa gritería
 y moviment, que abuy dia
 hi ha dints Jerusalem?
- BER. Amich méu, la cáusa ignóro
 de aqueixa perturbasió;
 y ab llanto, angustia y tristó.
 tantas desgrasias deploro.
 De des qu' aqueix poble hebréu,
 fanátich, ciego é ilús,
 feu enclavar á Jesús
 en una afrentosa creu;
 tot son atropells, insults,
 odis, venjansas, rencórs,
 presonérs, ferits y mórs,
 asonádas y tumúlts.
 Faluel, la tranquilitat
 he perdút, que ans disfrutaba;
 sols per aixó men anába
 de la infestada ciutat:
 y; abandonánt mon paláu,
 fugintne de tants perills,

- ab ma muller y mos fills
buscaré al desért la páu.
- FAL. ¡Ay! si pogués algun dia
abandonár ma mórada,
d' eixa gent desenfrenada
creyeume que fugiria.
Mes, m' impedeix ma pobrésa
los vóstres pasos seguí.
- BER. Al pobre déu protegí
lo qui li sobra riquésa.
Si sols t' impedeix aixó
ta morada abandonár
y los desérts traspasar
junt ab ma familia y jo,
per deixar est aire impúr
que dints los murs se respira,
vina ab mí, y altre aire aspira
que lluny d' aqui tindrém pur.
*(Se agenolla y vá á besarli la má, pero Bersém
se lo impedeix.)*
- FAL. Vos beso agraphit la má
p' el favor que' m dispeuséu.
¡Ay! aixis vos paguia Deu
lo que jo no os puch pagá.
Ab mí tindréu un esclau
que vos servirá, senyór....
- BER. No deya aixó, el Redemptor
cuant predicaba la páu.
Per evitarne los mals
que acarrea la ignoransia,
ajuntaba la distansia
mirantnos á tots iguals.
Ab los seus preceptes sans
borraba las gerarquias,
y mos deya tots los dias
«tracteuvos com á germans».
Donchs si ara en ton desvári,
vols tractárme com no déu
lo qui créu ab aquéll Deu
que morí ans d' ahí al Calvári;
quédat en eixa ciutat
ahont á ser esclau s' obliga
que á ma sombra sols si abriga
la santa fraternitat.
- FAL. ¡Germá!...
- BER. *Se abrasan.*
Vina á los meus brasos.
Fills, abraśulo, veniu.

- Un altre germà teniu:
no rompéu may estos llasos. (*Veus confusos*
dints.)
FAL. ¡Altre cop se sent rumor!
BER. ¡Y vá creixént per moment!
FAL. ¡La turba aquí ve corrént!
BER. Serenitat y valor. (*Amparant á sa familia.*)
FAL. Simó Leprós, de Mahús
surt, y aquí guia als hebréus.
BER. No tingau temor, fills méus; (*Tranquili-*
sántse.)
FAL. No puch compéndrer la idea
que porta venint aquí.

ESCENA II.

Dits, SIMÓ LEPRÓS.—Poble hebreu.

- SIM. Vinguian los creyénts ab mí
al hort de Abarimathéa.
HEBRÉU. ¿Y qué 'ns mostraréu en l'hor? (*Ab sarcás-*
me.)
SIM. Vos mostraré, gent impura,
una pobre sepultura
ahont descansa el Redemptor.
Aquéll, que ab grans crits de móri
condemnàreu á morir,
tant solamént per servir
á los vils del Consistori. (*Murmulls del poble.*)
Lo dit, que valguia per dit.
No ab vostres crims m' aturdeixo,
cuant en vostres fronts llegeixo
lo crim que hi porteu escrit.
(*Baixant tots lo cap. Páusa.*)
Vos mostraré el monument
que será de flors la toya
y la riquísima joya
de la venidera gent.
La llosa os mostraré al fi
que avuy déu transparentarse,
y per ella evaporarse
aquell esperit diví,
que de boiras entre el vel,
ab asombro de la gent,
esqueixerá el firmament
per ficarse dints del cél.
(*Absantlo entusiasmat junt ab Faeluel.*)
BER. ¡Simó!
HEB. ¡Será cert aixó!

- BER. Si habeu sigut delincuenta,
al menos sigau creyents,
y aixis vos dar  el perdó.
- HER. Cr ureu, es una locura.
(*Moviment d' incredulitat del poble.*)
(*Simó, Bersem y Faluel convenent   los grupos del poble.*)
- SIM.  No v  fer   Llatzer als ,
que feya tres dias ja
qu' estava en la sepultura?
- BER.  Y al espirar, de sas fosas
cuant aquells terremots forts,
no eixiren   cents los morts
rompent sas pesadas llosas?
- FAL.  Tant la lluna com lo sol,
no van eclipsarse al punt
que en la creu qued  difunt,
per mostrar son desconsol?
- SIM. Puig si tot això va fe,
com altres mil maravellas,
ab mortals, sol, lluna, estrelles....
ab  ll heu de tenir f .
- TOTS. S , s . (*Ab entusiasme.*)
- SIM. Veig ab goig, que al fi (*Goixos.*)
ab mas paraulas creyeu.
No so j : tant sols es Deu
qui os guia p' el bon camí. (*Los nubols van*
Y per mostr rvosel cla, (*disipantse.*)
los núbols, que ja coneixen
la vostre f , s' aclareixen
pera que hi pogueu pas . (*Surt l' Iris en*
BER. La tempestat, ab bonansa (*l' horizont.*)
apar que ja 's converteix,
puig entre 'ls monts apareix
l'iris pur de la esperansa.
- SIM. Y sos transparents colors,
  dar de nou vida insitan
als morts camps, que resusitan
dantli  nimas de flors.
(*V use efectivament tot cuant han dit y dir n*
los versos, tant d' esta com d' altres escenas.)
- BER. Ja las aguas del torrent
que inunda la catarata,
dibuixa ab cintas de plata
lo raitg d' un sol refulgent.
(*Atravesa per los aires un ANGEL ab un c liz  *
la mà y verteix la rosada sobre el poble.)

- Y per mostrar sa pietat
á la ciutat desdichada,
ab benéfica rosada
Deu derrama caritat.
- SIM. Ara, prosternats aquí,
de la vostre infame acció,
demaneuli qu'el perdó
vos consedesquia.
- Tots. Sí, sí.
(*Ab fervor y agenollantse cantan la següent*)

PLEGARIA.

Ampareu, Senyor,
al popble infelis,
que ja de sas culpas
está arrepenit.
Sol y desvalgut
moriria al fi,
sens lo vostre amparo
en obscura nit,
si no lo abrigués
ton manto diví
recamat de estrelles,
per tapar son crim.
Ampareu, Senyor,
al popble infelis,
que ja de sas culpas
está arrepenit.

ESCENA III.

Dits. MALCUS, CENTURIÓ. Soldats romans y Popble hebreu.

- CENT. Si, si, germans, implorem
de Deu la misericordia,
per que 'ns donguia la concordia
que avuy tant necesitem.
Jo, ja mes no vull serví,
com tampoch cap meu soldat,
á un Consistori malvat
que respira pur verí;
que atenen sols á sas miras
per alimentar sos visis,
aixeca per tot suplisis
ab sas implacables iras:
Y que alusinant lo ilús

com també fanátich popble,
ab trama traïdora y doble
portá al desdichat Jesus
á lo president Pilat:
que plé de temor y espant,
fiu sa sentensia al instant
en mitg sa debilitat,
sabent qu' era una impostura
d' els prelats la acusasió.
¡Oh infamia! ¡oh mengua! ¡oh baldó!
¡oh terrible desventura!

(Pausa. — Lo popble queda consternat y alguns d' ells ploran amargament amparant ab terror á sos fills y esposas. — Simó, ficat en un grupo del primer terme, diu ab solemnitat los versos següents.)

SIM. Las mans ell sen es rentadas;
pero, despues de rentarlas,
no s' atreveix á mirarlas,
puig las veu ensangrentadas.
Fints purgar la última gota
de la perversa sanch sua,
veurá com sa sanch traspua
y per las mans li rebrotá.
Sols li pot borrar el crim seu
sa consiensa nateixa,
y las suas mans rentá
la invisipble má de Deu.

(Malcus, que te la rahó perduda, surt de son grupo ahont habia estat estátich, y recordant son crim diu los versos delirant:)

MAL. ¡Ay! sempre que penso jo
que he servit gent tant malvada.
devant meu veig retratada
ma eterna condemnsió:
Veig las furias del infern
esperantme ab ansietat,
por deixarme sepultat
dintre de son foch etern;
Y veig entre 'ls condemnats
ahont tinch de pasá el desterro,
una grossa má de ferro
ab sos dits ensangrentats...
CENT. Vamos, Malcus, sosegueus:
deixeu aquestas visions...
MAL. Retireus d' aquí, sayons:
de mon costat aparteus.

·Ja que de salvam, mon sino
·m' ha fet perdre la esperança,
·al menos tindrè venjansa
·convertintme ab asesino.
(*Va á marxar, però lo Centurió lo deté.*)

CENT.

¡Malcus!

MAL.

Cap al Consistori.

¡Mórian tots esasinats!

¡Voleu seguirme, soldats?

SOLDATS. Sí.

MAL.

¡Que mória el Consell!

SOLDATS.

Móri.

(*Los esforços de lo Centurió son inútils y ván á marxar.*)

ESCENA IV.

Dits, LONGINOS. — Poble hebreu.

LONG. Detenius.

MAL.

Fes pas, Longinos. (*Ab ira.*)

LONG.

Nó; de aquí no pasarás,
y així al menos no tindrás
la taca dels asesinos.

MAL.

Lo meu deshonrat acer (*Fora de sí.*)
demana venjansa prompte;
y ab mí, el Consistori, compte
té que dár á Llucifer.

LONG.

Ni éll ni tú, teniu que dá (*Ab solemnitat.*)
compte de vostres delictes
al rey del llanto y confictes,
sino en lo que al cel está.

(*Al sentir estas paraulas, tant Malcus com los
soldats desisteixen de son empeño.*)

Ell, qu' es la suma bondat,
perdonará tos agravis
cuant surtian de los teus llabis
las paraulas de pietat.

(*Horrorsat de son crim diu ab desesperasió*)

MAL.

Mos crims no perdonará
puig jo sol fou qui 'l prenguí
y lo seu rostre diví
ferí ab sacrílega má.

Ja que ella sols m' engéndra
ma desgrasia y perdisió,
mutílala al punt, sayó;

- crémamela, fesne sendra. (*Presentantla á Sols axí, com ja t' he dit, lo Centurió.*)
 recobraré la alegría,
 respirant durant lo dia....
 descansant durant la nit....
 sens veurer aquella obscura
 y condemnada mansió,
 ahont me lligan... ¡Compassió!! (*Cau en terra. Pausa.*)
- CENT. ¡Desdichat! ¡Es la locura!
 SIM. ¡Deu misericordios, (*Invocant tots al cel.*)
 salveu aquest desdichat!
- FAL. ¡Bastant son crim ha expiat!
 ¡Sigueu ab éll generós!
- BER. ¡Oh clementísim Senyó!
 Vos, que salvarlo podeu,
 sa demensia illumineu
 y torneuli la rahó. (*Malcus vá recobrantse.*)
- CENT. Apar que ja torna en sí.
 FAL. Los sentits vá recobrant.
- LONG. Aparteus un breu instant;
 que no vegia mes que á mí. (*Se retiran al fondo. Pausa.*)
- MAL. ¡Qui es lo qui m'ha portat
 á est siti que no conech,
 cuant ausentarme no dech
 de dintre de la ciutat!
 ¡Quí es lo que á mí me obliga
 á no clavar mon puñal
 al corruput tribunal,
 y ab cordas mos brassos lliga!
 ¡Quí es que jo ab mes forsa 's creu
 y ab pesada má m' aferra
 no deixantme alzar de terra! (*Acostantse á ell.*)
- LONG. La invisible má de Deu.
 MAL. No es ella qui 'm té postrat.
 Qui diu aixó desvaria.
 ¡No véus que la infestaría
 tocant á aquest condemnat?
- LONG. No infesta sa má sagrada,
 com ton desvari resela,
 ta peste; cuant ni l' entela
 de tot lo infern la bravada.
 La terra ella vivifica,
 ella fructifica als camps,
 ella encent lo foch 'ls llamps,
 y ella la mar purifica;
 ella dona llum al sol,
 com també brillo á la estrella,

y ella sola, tant sols ella,
dona á tot lo nat consol.
Ella, tapa ab son blau manto
tot lo regne celestial,
Y al penedit criminal
aixuga son amarch llanto.

MAL. Lo meu may aixugará. (*Ab desalentó.*)

LONG. Si á son amparo t' acullis...

MAL. Falten llágrimas al ulls (*Ab horror.*)
per poderlo derramá.

Las fonts dintre de sas urnas
enterament s' han secat,
unicament hi ha quedat
foch que despedeix espurnas
perque está á dints comprimit:
y si de voltas s' inflama,
al cap se 'm puixa la flama,
la sendra se 'm baixa al pit...
y es tant infáusta la sort
de ma estrella malahida...
que estant cremant tenint vida,
seré condemnat en mort.

LONG. No 't cregias tant infelís; (*Aconsolantlo.*)
puig no es tan gran lo crim teu
com horrible fou lo meu,
y á la fi he sigut felís.

MAL. ¡Cóm tal dicha has alcansat! (*Ab gran an-*

LONG. Ab mon arrepentiment. (*sietat.*)
Escoltam atentament.

MAL. Acaba per caritat.

LONG. Tú, que des ma juventut
cuasi al meu costat estás,
crech que bé recordarás
mon carácter disolut.
· Ensenegat en lo visi,
· may volguí escoltá el consell
· de mon pare, ¡pobre vell!
· que 'm mostraba el presipisi
· ahont per no creurel caiguí,
· y al veurem lo desdichat
· de la má de Deu deixat,
· loco y frenétich morí.
Rodeixat de malhechors,
ab ells, del robo vivia,
y junt ab ells, cometia
robos, incendis y horrors.
Entregat á la llisensia

y olvidantne l' altre vida,
ma consiènsia pervertida
no tenia ja creènsia.
Y aixís fou, cuant, amich meu,
en castich de mas maldats,
em deixá ab los ulls tancats
la invisipble má de Deu.
El no veurer com abans
la claror, sino tenebras,
em daba dias de febras,
nits de somnits delirans.
Malehia y blasfemaba
en ma agonía cruel,
la injusticia d' aqueix cel
que á dar-me llum se negaba:
y maquinaba nous crims
en mitg de ma obscuritat:
crims, que hauria executat
á no veurem dintre' ls llims.
Sé, que al perjur que predica
nous doctrinas fentse rey,
lo popble, devant la lley,
arrastrat lo precipita;
que, el pretor, lo condemná
á ser enclavat en creu
perque diu qu' es fill de Deu....
Llavors, mon cor inhumá
per venjarse en son desvari,
del pare que 'm deixá ciego
fá que m' accompanyian luego
fins á lo sim del Calvari;
y per si no estava mor
y saciarme ab la venjansa,
prenguí d' un soldat la llansa
y li claví al mitg del cor.
De sa sanch pura els gramulls,
com las aigüas d' una font
saltaren sobre mon front;
y de allí baixant als ulls,
de tal modo mels rentaren,
que no hi quedá ni un sol tél;
y clavant la vista al cel,
veig que 'ls del cel se eclipsaren.
Miro en seguida la creu;
y surtint del estupor,
veig qu' es qui 'm dona claror
la invisipble má de Deu.

- Lo que 'm pasá á mí, no sé,
cuant lo fill de Deu vaig veurer....
¡ay Malcus! pero, vaig creurer,
y en mon cor nasquí la fé. (*Ab amor y*
Del mateix modo, amich meu, *dulsura.*)
en lo teu la engendrará
y tos crims perdonará. (*Abrasantlo el llanto*)
MAL. ¡Longinos, ja crech ab Deu!
(*Ab lo major fervor exclama agenollat:*)
· Tas paraulas celestials,
· que sols mon Deu t' ha inspirat,
· mon ser han purificat
· y han dissipat los meus mals.
(*Baixan tots, y lo abrassan únicament los que*
parlan ab ell.)
BER. Bé, Malcus, ja estás curat
de la espantosa locura.
FAL. Y per colmo de ventura
has tá ánima salvat.
CENT. · Dichós aquell criminal,
· que s'es crims un dia expia,
· perque Deu li obra aqueix dia
· lo paraís celestial.
SIM. Anem, popble de Judea
á adorar lo Redemptor
que per salvarnos ha mór.
TOTS. Al hort de Abarimathea.
(*Ab fervor y agenollantse cantan la següent*)

PEREGRINACIÓ.

Per del Senyor implorar
ab acte de contrissió
que mos donguia lo perdó,
á sa sepultura anem;
y al estar devan la llosa
ahont lo Redemptor descansa,
ab lo sol de la bonansa
nostres cors purifiquem.
Aném cap al sepulcre;
aném, creyents, aném,
y lo consol busquemne
de tot Jerusalem.» (*Sen van tots.*)

MUTASIO.

Estansia de Maria.

ESCENA V.

MAGDALENA *agenollada é invocant al cel anegada
ab llanto.*

MAG. ¡Deu meu! de las flaquesas mundanals
tu vares desviar ma voluntat,
y guiantla als espays celestials
vaig veurer ta divina magestat.
Per redimir mos pasos criminals,
en una creu morires enclavat...
y no sé com pagarte jo, Senyor,
aquest tan señalat y gran favor.
Sens rumbo ni timó, jo estich crusant
per una esfera impura y pestilent,
ahon l'aire que respiro sofocant
impedeix sa carrera al meu alent;
lo llanto que mon rostre está bañant
y que naix de las fonts d'agrahiment...
ni una sombra sisquera es del amor
que per vos ne sobrix de dints mon cor.
(Queda postrada.)

ESCENA VI.

Dits y un ANGEL filtrant per la paret.

ANG. Lo qui dona la llum al firmament,
rocám á la montaña, aigues al mar,
á los camps lo verdor, alas al vent,
y el globo mira baix sos peus rodar...
m'envia á dirte está cerca el moment
en que triunfant té de resusitar

son únich fill, del orbe Redemptor,
que morí per salvar lo pecador. (*Se disolt.*)

ESCENA VII.

MAGDALENA.

Surt un resplandor celestial de la cambra de Maria.

MAG. (*Surtint de son letargo.*)
Lo sol que descendint de l' alta esfera
abrillanta ab sos raigs aquesta estansa,
es lo llum de la fé, que en sa carrera
lo globo va regantne d' esperansa;
Sa claror dins mon pit ja reberbera
y ungintlo fructifica la confiansa,
com la firmesa que ha abrigat mon cor
de veurer triunfant lo Salvador.

ESCENA VIII.

Dits, MARÍA, MARÍA SALOMÉ y MARÍA JACOBÉ.

MAG. ¡Mare mia! (*Corrent á rebrerla.*)
MAR. Intranquil mon esperit
y anegada ab lo llanto del dolor,
pensaba ab aquest popble que ha ferit
ab set espasas lo meu pobre cor,
robatme á lo meu fill, Deu infinit,
pera darli cruel, sangrenta mór;
cuant de repent ma estansia trasparente
un ser alat que ab sacra veu m' alenta.
Em diu, que aquell Deu de la esperansa,
de la fé y caritat, á mí l' envia,
pera dirme qu' el sol de la bonansa
resplandent brillará aquest mateix dia:
que en lo mon naixerá la confiansa,
puig la borrasca ja ha pasat impía;
y qu' el meu fill amat, que en pau reposa,
vuy del sepulcre romperá la llosa.
MAG. Vos senyalá el Deu pare, ab sacra má,
y al Deu fill al mostrarli son camí
li digué: baixa al mon y feste humá
en son revolt y fero torbellí.
Encarnantne del cel lo Soberá,
lo supremo Senyor, lo Ser diví,
alcansareu tal titol vos, María,

MAR. que indigne só de dirvos: ¡Mare mia!
¡Indigne tú de mí! N6, Magdalena.
¿A qui dech mon amparo y mon consol,
si no á ton cor, que consolant ma pena
també cubrires com lo meu de dol?
Ja que ara apareix pura y serena
la atmósfera infestada, ab lo nou sol....
que disfrutias ab mí tanta alegría
es cuant desitjo jo, ¡oh filla mia!
(Se abrazan.)

ESCENA IX.

Ditas y JOAN.

(*Veus confusas dintre.*)
JOAN. ¿No sentiu lo rumor de aqueixa turba
que inquieta vull per los carrers y plasas,
mentres la enveixa, l'odi y la discordia,
per sa sed sasiar mes sanch demana?
• Del tribunal las portas ja cruixexen
• al tropell de la gent fanatisada,
• ahont buscantne de nou vol la calumnia
• víctimas que inmolat devant sas aras.
• En tant, jo reclinat debaix lo portich,
• y no buscantne en vá la pau del ánima,
• á los meus cars germans y fiels deixebles
• que están desesperats aconsolaba.
Ay! mes crims, mes tropells y mes angustias
mos esperan ¡oh mare infortunada!
si no partim d' esta ciutat de escoria,
refugi de reptils y serps malvadas,
que xuclarán la sanch de nostres venas
despues de troseixarnos las entrañas.
Per lo vostre amat fill, jo vos suplico
que mos ne anem al despuntar el alba.

LAS DOS } ¡Ay! senyora, partim.

MAR.

MAR.

No, fillas mias.

Imposible es deixar aquesta estansia.
Ma voluntad y mon deber me lligan
dintre d' ella ab cadena tan pesada,
que ni el fort vendabal, ni els terremotos,
podrian de la terra desclavarla.
Sols del Etern la voluntad suprema,
lograria accedís á ta demanda.
Axis, mon car Joan, mes no insistesquias.

Vesten de los deixebles en companya,
cap al sepulcre ahont mon fill reposa,
y al mirar l' univers vestit de gala
ab asombro veureu com resusita
lo qui ha salvat tota la rasa humana.

(Joan sen và per la dreta.)

Nosaltres, distint rumbo pendrem, fillas.
Mes, ans d' empendrer la anhelada marxa,
de nostres cors eixa alegria inmensa
al Etern mostrarem dints prosternadas.

(Sen van per l' esquerra.)

MUTASIO.

**Hermós y florit Hort de Joseph Abarimathea,
ab lo sepulcre del Redemptor.**

ESCENA X.

GEFES 1er, 2on, 3er, 4ar y 5nt en primer terme.—
*Una multitud de Soldats hebreus: uns fent guardia, al-
tres jugant, altres dormint y altres pasejantse.*

(Atemorisats recordant lo dia de la crucificasió).

GEF. 5nt Cuant los trons aquell dia van sonar
mirantse l' univers de foch encés,
y lo blau de lo cel varen tapar
parduscas boiras, fentne un vel espés;
y la terra vaig veurer trontollar
com si á los mortals tragar volgués....
et juro, Abdias, que sentí mon cor
lo fret y la agonía de la mor.

GEF. 4ar Jo també vaig sentir debaix ma planta
una horripble y violenta sacudida,
que mon probat valor, amichs, espanta,
y hasta em fa temer per ma trista vida.
Y á lo fulgor del llam, que allí abrillanta
la senda que jo emprench en ma fugida,
diviso que la sanch d' humanas venas

- tenyint del riu anaban las arenas.
- GEF. 1er Ab no menos afany y desconsol,
ma gent tan aguerrida y esforsada,
al veurer apagarse el llum del sol
sa valentía veren postergada.
Mirantne l' univers vestit de dol,
á lo cel ne fixaren sa mirada;
y ventse ja perduda la victoria,
perdó esperant estant de l' alta gloria.
- GEF. 2^{on} ¿Y creus tú, que aqueix ídol ab qui adoras
y que guarda eixa llosa funerària,
coronat surtirá de mil auroras
y al sol eclipsará ab sa lluminaria?
Ja conech vostres arts ensisadoras,
y per tant cas no fas de la plegaria;
que á la mofa y despresi sols insita
lo qui creu que aqueix mort vuy resusita.
- GEF. 1er A la mofa y despresi está insitant
lo incrédol que á la vista ne té un vel,
y que de lo mes sant está duptant
á pesar de haber vist la ira del cel.
De son sepulcre sortirá triunfant,
pera confondre á lo ser cruel,
y jutjar des del trono celestial,
al just, al penitent y al criminal.
- GE. 3er · Lluny de mí lo duptar, com també 'l creurer.
· Uns y altres no res me me podeu dar.
· Y axis, millor será que 'deixeu geurer,
· puig que creurer no vull ni vull duptar.
· Molta gent allá baix aserto á veurer,
· que sos pasos pareix encaminar
· á est hermós, com florit y presios hort,
· per vetllar com nosaltres aqueix mort.
- GEF. 2^{on} Per si els que venen mos volguesen pendrer
lo cos del que aquí dins está enterrat,
alerta estém y no 'ns deixem sorprendrer;
puig á lograr los seus tal atentat,
á lo popble ignorant daria á entendre
que habia triunfant resusitat.
Ab nostre vigilancia, nous alarmas
al Imperi evitem.

Tots.

Sobre las armas.

(Tota la Guardia s' ha posat sobre las armas, guardant la entrada del Hort, lo sepulcre y lo fondo. A poch de comensarse la penúltima octava, ha comensat á sentirse á gran distansia la següent)

PEREGRINASIÓ.

Per del Senyor implorar
ab acte de contrisió
que mos donguia lo perdó,
á sa sepultura anem;
y al estar devant la llosa
ahont lo Redemptor descansa,
ab lo sol de la bonansa
nostres cors purifiquem.
Anem cap al sepulcre;
anem, creyents, anem,
y lo consol busquemne
de tot Jerusalem.

ESCENA XI.

*Dits, JOSEPH ABARIMATHEA, NICODEMUS, SIMÓ LE-
PRÓS, LONGINOS, MALCUS, CENTURIÓ, BERSEM, FALUEL.
—Ciudadants, Poble hebreu de tots sexes, gerarquías y
edats. Soldats romans, etc., etc.*

- (Tots entran ab ordre y compostura.)*
- SIM. Ja que nos heu dat permis
Joseph Abarimathea
á mí y á la gent hebrea
per visitá est paraís....
Per comportament tan nobile
y favor tan singular,
las gracias vos vull donar
en nom de tot aquest poble.
- JOS. Simó, las gracias á mí
no crech que darne tingueu.
Eixas, al duenyo doneu
d' aquest hort, que dorm allí.
Si vos voleu esperá
no mes qu' una breu estona,
podreu veurer sa persona
que prompte 's despertará.
- SIM. ¡Ben dit!
NIC. Venen cap al hort
ab la alegría al semblan,
las ovellas que Joan
porta á veurer son pastor.
- (Abrasantlo.)*

ESCENA XII.

Dits, y los DEU APÓSTOLS, guiats per JOAN.

- JOAN. Cars jermans, al hort entreu:
veureu vostre mestre amat,
que morí crucificat
en una afrentosa creu.
Pasat son instant fatal
y prolongada agonía,
resusitará aquest dia
per no serne mes mortal.
(Una claror viva y celestial illumina la escena.)
Ja m' apar que l' hora arriba
de deixá 'l sepulcre aqueix,
puig lo cel ne despedeix
una resplandor molt viva,
y la terra un perfum tal
derrama en aquestas flors,
que'n fan ab llums y ab olors
un parais terrenal. *(Joan y los apóstols*
SIM. Al rey del cel y la terra, *se agenollan.)*
prosternias lo popble tot.
(Tots los que han entrat ab Simó y alguns de la guardia fan lo mateix.—Se sent un terrible terremot.—Salta á trossos la llosa del sepulcre, y surt de ell triunfant y resplandent JESUS, per medi de una contrafigura enterament igual á la sua.
GEF. 2^{on} ¡Ay! ¡qué horrible terremot!
GEF. 3er De Deu comensa la guerra.
(Los soldados cahuen en terra y se sent lo seguent)

CORO ANGELICAL.

Querubins y ángels,
vostre rey rebeu,
que deixant la terra
romp lo firmament.

- GEF. 2^{on} ¡Qué terremot! ¡Ay de mí! *(Van alsantse ma-*
BER. ¡Qué pasmo! *quinalment.)*
MAL. ¡Qué admirasió!
JOAN. ¡Qué goig!
FAL. ¡Qué perturbasió!
GEF. 2^{on} ¡Qué es lo que ha pasat aquí!

GEF. 1er Alseuvos, los meus soldats.

GEF. 2^{on} Seguiume á Jerusalem,
y als incrédols contarem
cuant enganys y falsedats
posant á lo popble un vel,
lo Consistori fá creurer;
y que acabem de veurer,
á Jesus' puijant al cel.

CENT. ¡Dia de goig y alegría!

SIM. ¡Dia d' eterna memoria!

ESCENA XIII.

*Dits, MARIA, MAGDALENA, MARIA SALOMÉ y MARIA
JACOBÉ.*

MAR. Dia, que s' ha obert la gloria
per tots vosaltres.

TOTS. ¡María!!!

*(Tots se agenollan. Se obra l' horizon y deixa
veurer al resplandor de una vivíssima llum
—que ofusquia la primera—una transparent
y plateixada nubolada, en la que apareix ab
tot son esplendor y gloria lo Redemptor del
mon sobre un grupo de Angels que derraman
flors y aromátichs perfums sobre la terra.—
Se sent una suau armonía celestial.)*

JES. Pax vobis. La pau que os dó
que sia ab vosaltres tots.

Ja ha pasat ditxósa mare
aquell ivern tempestuós
en que formaren las furias
núbols de persecussions,
y apesar del vent gelat,
de Jesé la hermosa flor
ostentant festivas galas.
derramá suaus olors.

Ja que ab tota plenitut
avuy se ostenta lo sol,
es molt just que convirtau
ab alegrías los dols,
ab contento las tristesas,
y lo eclipse ab resplandor.
Gosau també, fillas mias,
d' estos inmensos favors
que vostre mestre estimat
vos dispensa avuy joyós.

Y vosaltres, que mos pasos
habeu seguit ab fervor,
gosau també de aleluyas,
puig d'ellas tánt dignes sóu.

CORO ANGELICAL.

A ton Redemptor
mira, popble hebreu,
que las portas t' obra
del florit eden.

Fi del drama.

